

[Arne Christiansen]

gentage disse ting. Jeg synes, at forslagsstillerne burde erkende, at den pression, der ligger i dobbeltbeslutningen, har virket over for Sovjet og fortsat har mulighed for at virke, hvorfor det er absurd at foreslå, at Danmark skulle gøre sig til talsmand for at få den sat ud af kraft.

Et andet væsentligt argument i denne debat, som ikke alene foregår her i dag, men som løber i øjeblikket i Danmark og andre steder, er Frankrigs og Storbritanniens raketter. Efter den redegørelse, den forklaring, den understregning af deres såvel strategiske som forhandlingsmæssige placering, udenrigsministeren har givet her i dag, synes jeg, at man nok kunne tage det element ud af debatten, ikke alene den hjemlige, men også på højeste niveau, hvor man forhandler om INF-programmet.

Når man ser på detaljerne i beslutningsforslaget og nærlæser bemærkningerne, synes jeg, det er trist at skulle konstatere, at den endelige konklusion efter min opfattelse må blive, at det er et forslag om ensidig vestlig nedrustning, hvad det i realiteten er, og det er altså et forslag, venstre afviser, hvilket nok fremgår af det, jeg allerede har sagt. Man kan kun udlægge det som en forløber for forslag om ensidig nedrustning i almindelighed og måske ensidig afrustning. Forholder det sig sådan – jeg siger altså ensidig afrustning – synes jeg, at man skulle sige fra forslagsstillernes side, at det er endemålet.

Det er selvfølgelig nødvendigt at drøfte INF-problemerne, men de bør drøftes i en større sammenhæng, og det bliver der jo lejlighed til om 8 dage her i salen, så jeg skal begrænse mig til disse få bemærkninger. Venstre indstiller forslaget til forkastelse.

Gert Petersen (SF):

Jeg hørte, at hr. Arne Christiansen sagde, at udenrigsministeren havde redegjort for præsident Reagans forslag til en mellemløsning. Det turde være en overdrivelse. Udenrigsministeren sagde, at det er et godt forslag, men derudover har han ikke redegjort for det.

Her kommer vi til noget meget væsentligt. Sagen er den, at de forhandlinger, som har stået på siden februar-marts, siden folkettinget vedtog den dagsorden, må give anledning til overordentlig pessimisme. Der er ingen

grund til den let optimistiske tone, udenrigsministeren prøver at skjule i sit oplæg. Det er der ingen som helst grund til, tværtimod. Det, man vedtog her i folkettingen den 8. februar 1983, var bl.a.:

»... at arbejde for en løsning, der indebærer sådanne reduktioner af SS-20 raketterne, at de vestlige mellemdistanceraketter ikke opstilles.«

Reagans forslag til en mellemløsning er ikke nogen imødekommelse heraf. Reagans forslag til en mellemløsning er overordentlig uklart, men hvis det overhovedet skal forstås på nogen måde, må man gå ud fra, at det bygger på en slags paritetsprincip og siger, at hvis russerne skærer ned til 100 eller 150 raketter, så nøjes NATO med at opstille 100 eller 150 raketter. Det er en variant af nulløsningen: hvis russerne skærer ned til nul, så opstiller NATO nul raketter. Den eneste måde, hvorpå man efter Reagans seneste forslag kan undgå, at de vestlige mellemdistanceraketter bliver opstillet, er sådanne reduktioner af SS-20 raketterne, at der slet ikke er nogen tilbage.

Det er sandheden om den mellemløsning. Den såkaldte mellemløsning er kun en variant af nulløsningen. Jeg ved ikke, om det var det, en del af folkettingen tænkte sig. Det var det muligvis – jeg tror ikke, at det var i socialdemokratiet – da man vedtog den dagsorden dengang, som umiddelbart skulle kunne forstås sådan: målet er nul opstilling i Vest og en væsentlig reduktion i Øst, et mål, som jeg i øvrigt fuldt ud kan tilslutte mig. Jeg ser også meget gerne en væsentlig reduktion i Øst, men det er altså bare ikke det, Reagans forslag går ud på, uanset at udenrigsministeren antyder noget i den retning. Derfor er der ingen som helst grund til at tro, at den kritik, som blev fremført mod nulløsningen, ikke også vil blive fremført mod Reagans såkaldte mellemløsningsforslag, og at dette mellemløsningsforslag er ufremkommeligt.

Udenrigsministeren er utilfreds med, at vi opfordrer til, at man indstiller forberedelserne til udstationering af raketterne. Ja men disse forberedelser foregriber jo udstationeringen. Med disse forberedelser signalerer man til den anden part, at udstationeringen vil finde sted. Man bruger ikke mange hundrede millioner kroner på noget, som ikke skal anvendes til noget som helst. Derfor er det rigtigt at indstille dem. Dermed har vi